ФИЗИКА И ХИМИЯ

Раздел 1. Произход и космическо управление на силата и енергията

Точка I. Философска основа за пространствено-временните създания

Точка А. Механизъм на вселената

Точка 1. Времето и пространството образуват единния механизъм, благодарение на които крайните създания съществуват в космоса с Безкрайното
(118:9.1) Времето и пространството образуват единния механизъм на мирозданието. Те са устройствата, благодарение на които крайните създания получават възможност да съ-съществуват в космоса с Безкрайното. Крайните създания са действено изолирани от абсолютните нива от времето и пространството. Но тази изолираща среда, без която съществуването на смъртните би било невъзможно, непосредствено стеснява радиуса на крайното действие. Без нейното присъствие нито едно създание не би могло да действа, но тя определено ограничава действията на всяко създание.

Точка 2. Механизмите, създадени от по-висши типове разум, ограничават дейността на всички подчинени разумни същества. Сферата на избора на човека е ограничена
(118:9.2) Механизмите, създадени от по-висши типове разум, функционират затова, за да освободят техните съзидателни източници, но в определена степен те неизменно ограничават дейността на всички подчинени разумни същества. За вселенските създания това ограничение става очевидно както устройството на вселените. Човекът не притежава от нищо нескована свободна воля; сферата на неговия избор е ограничена, но в пределите на тази сфера неговата воля е относително суверенна.

Точка 3. Човекът не може да управлява смъртното тяло, докато не се слее с Настройчика
(118:9.3) Жизненият механизъм на смъртната личност - човешкото тяло, е продукт на свръх-смъртния замисъл; затова такъв механизъм никога няма да може да се управлява в съвършенство от самия човек. Едва когато възходящият човек, сливайки се с Настройчика, вече сам създава механизма за изразяване на своята личност, той ще постигне усъвършенствания контрол над него.

Точка 4. Голямата вселена е и механизъм, и организъм, привеждан в движение от Висшия Разум, съгласуващ се с Висшия Дух
(118:9.4) Голямата вселена е и механизъм, и организъм, механичен и жив - жив механизъм, привеждан в движение от Висшия Разум, съгласуващ се с Висшия Дух и придобиващ изражение на максималните нива на обединяване на енергията и личността в образа на Висшето Същество. Но да се отрича механизмът на крайното творение значи да се отрича фактът и да се пренебрегва реалността.

Точка 5. Механизмите са продукти на творческия разум и тяхната цел се определя от техния произход, а не от функцията им
(118:9.5) Механизмите са продукти на разума - творческия разум, опериращ с космическите потенциали и въздействащ им. Механизмите са фиксирани кристализации на мислите на Създателя и те извечно действат в съгласие с породилия ги волеви замисъл. Но целенасочеността на всеки механизъм се определя от неговия произход, а не от функцията му.

Точка 6. Механизмите на вселената не ограничават действието на Божеството**.** Вселенските механизми се появиха в отговор на абсолютната воля на Първия Източник и Център
(118:9.6) Не следва да се смята, че тези механизми ограничават действието на Божеството. По-скоро истината се заключава в това, че именно в тези механични форми Божеството е достигнало един от аспектите на вечното изражение. Основните вселенски механизми се появиха в отговор на абсолютната воля на Първия Източник и Център и затова те ще продължават вечно да действат в съвършена хармония с плана на Безкрайното; те действително са неволните еталони на този план.

Точка 7. На всички нива на вселената съществуват отношения между еталона и индивидиума
(118:9.7) В известна степен ние разбираме по какъв начин механизмът на Рая се съотнася с личността на Вечния Син - това е функцията на Съвместния Извършител. Ние имаме свои предположения относно въздействията на Всеобщия Абсолют върху теоретичните механизми на Безусловния и потенциалното лице на Божеството-Абсолют. Но в еволюиращите Божества Висшия и Пределния ние забелязваме, че някои

безличностни аспекти действително се обединяват с техните волеви противоположности; така възниква ново отношение между еталона и индивида.

Точка II. Източник и управление на вселенската сила и енергия

Точка А. Първия Източник и Център

(0:3.9) **1.** Като Първи Източник и Център Бог е първичен по отношение на всеобхватната реалност - тази първичност е безусловна.

(0:3.13) Влияние на Първия Източник и Център: Гравитационните сили на материалните вселени се събират в гравитационния център на долния Рай.

(1:2.10) **2.** Като физически владетел в материалната вселена на вселените Първият Източник и Център функционира в еталоните на вечния Остров на Рая и с помощта на този абсолютен гравитационен център вечният Бог осъществява космическото свръх-управление на физическо ниво както в централната вселена, така и в цялото пространство на вселената на вселените.

(3:2.3) **3.** Като недуховно явление Бог е енергия. Провъзгласяването на този физически факт се основава на непостижимата истина, че Първият Източник и Център е първопричината на всички явления в цялото пространство. От тази божествена активност водят своето начало всички видове физическа енергия и други проявления на материята.

(3:2.4) **4.** Бог контролира цялата енергия; той е определил „пътя на мълнията“; той е предопределил всички енергийни кръгове. Той е предопределил времето и начина на проявление на всички видове енергия-материя. И всичко това се удържа непрестанно в неговата вечна власт - в гравитационното управление, чийто център е в долния Рай. Така светлината и енергията на вечния Бог продължават нескончаемото си въртене по неговия величествен кръг, безкрайната, но подчиняваща се на определен ред процесия на звездните светове, които образуват вселената на вселените. Цялото творение кръжи вечно около Райската Личност - центъра на всички неща и същества.

Точка Б. Долен Рай

Точка 1. Личности не обитават в долния Рай. Всички контури на физическа енергия и космическа сила водят своето начало от тук. Той се състои от три концентрични зони.

(11:5.1) За долния Рай знаем само това, което ни е казано; личности там не обитават. Той няма никакво отношение към делата на духовните разумни същества, не действа тук и Божеството-Абсолют. Нас ни учат, че всички контури на физическа енергия и космическа сила водят своето начало от долния Рай, който има следния строеж:

(11:5.2) **1.** Направо под мястото, на което е разположена Троицата, в централната част на долния Рай, се намира неизвестната и неразкрита Зона на Безкрайността.

(11:5.3) **2.** Непосредствено около тази Зона е разположена една безименна област.

(11:5.4) **3.** Външните граници на долната повърхност заема област, контролираща пространствения потенциал и силата-енергия. Действието на този огромен елипсовиден силов център не съответства на нито една от известните функции на каквото и да е триединство, но в тази област явно е съсредоточен изначалният силов заряд на пространството. Този център се състои от три концентрични елипсовидни зони: вътрешната е център на силовите и енергийни процеси на самия Рай, а външната може би е свързана с функциите на Безусловния Абсолют, но по отношение на пространствените функции на средната зона ние не можем да кажем нищо определено.

Точка 2. Сила-енергия постъпва на юг и изтича на север

(11:5.5) Вътрешната зона на този силов център действа очевидно като гигантско сърце, чиито съкращавания изпращат потоци енергия дори към най-отдалечените граници на физическото пространство. Тя направлява и модифицира сили-енергии, но едва ли ги привежда в движение. Присъстващото в реалността и създаването от тази изначална сила напрежение-присъствие се проявява доста по-явно в северния край на Райския център, отколкото в южните региони; тази разлика е постоянна. Изначалната сила на пространството изглежда постъпва на юг и изтича на север в резултат от действието на неизвестна циркулационна система, изпълняваща функция във връзка с разпространяването на този основен вид сила-енергия. От време на време възникват забележими колебания и в напрежението в източно-западно направление. Силите, излъчвани от тази зона, не реагират на въздействието на наблюдаемата физическа гравитация, но винаги се подчиняват на гравитацията на Рая.

(11:5.6) Средната зона на силовия център непосредствено обкръжава вътрешната зона. Средната зона явно е статична, ако пренебрегнем нейното разширяване и съкращаване в три цикъла на активност. Най-слабата от тези пулсации става в източно-западно направление, следващата по сила - в северно-южно, като в същото време най-мощното общо разширяване и свиване се извършва по всички направления. Функцията на тази средна зона така и не получи определение, но най-вероятно тя има отношение към взаимното съгласуване на вътрешната и външните зони на силовия център. Мнозина смятат, че средната зона е механизъм за управление на промеждутъчното пространство или зоните на покой, които отделят следващите едно след друго пространствени нива на мирозданието; но няма нито свидетелство, нито откровение, което да потвърждава това. Нашето предположение се основава на знанието, че тази средна зона има някакво отношение към функционирането на механизма на ненаситеното пространство на мирозданието.

Точка 3. Функцията на пулсиращите в три цикъла активности на средната зона е неизвестна. Счита се, че средната зона е механизъм за управление на промеждутъчното пространство или зоната на покоя на мирозданието.

Точка 4. Грамадната външна зона - център, където се намират всички излъчващи контури
(11:5.7) Външната зона е най-големият и най-активен от трите концентрични елипсовидни пояси на неотъждествения космически потенциал. Тази област е арена на невъобразими дейности - центърът, където се събират всички излъчващи контури, устремяващи се в пространството по всички направления до външните граници на седемте свръх-вселени и отиващи още по-далеч, пресичащи колосалните и непостижими пространства на външния космос. Даденото космическо присъствие е съвършено неличностно независимо от това, че по някакъв неразкрит начин то явно косвено се подчинява на волята и разпореждането на безкрайните Божества, действащи като Троицата. Смята се, че тук се намира централната точка на съсредоточаване, Райският център на космическото присъствие на Безусловния Абсолют.

Точка 5. Външната зона пулсира на гигантски цикли с продължителност милиарди урантийски години – проявление на пространствените сили обхващат цялото достъпно наситено пространство.
(11:5.8) Очевидно всички разновидности на сила и всички фази на енергия са затворени; те циркулират във вселените и се връщат по определени маршрути. Но се оказва, че излъчванията на активираната зона на Безусловния Абсолют могат или да се отправят в пространството, или да се връщат назад, но никога двете действия не се извършват едновременно. Тази външна зона пулсира на гигантски цикли с продължителност цяла вечност. В течение на малко повече от един милиард урантийски години става изтичане на пространствената сила на този център, което се сменя от възвратно движение със същата продължителност. И проявленията на пространствената сила на този център са всеобщи: те обхващат цялото достъпно за насищане пространство.

Точка 6. Цялата сила-енергия произтича от долния Рай, но много форми енергии водят своето начало в пространството.
(11:5.9) Всички видове физическа сила, енергия и вещество са единни. Цялата сила-енергия произхожда от долния Рай, където й предстои да се върне след завършването на своя кръговрат в пространството. Но не цялата енергия и материални образувания на вселената на вселените в тяхното съвременно състояние водят своето начало от долния Рай; пространството е утробата на много типове материя и пред-материя.

Точка 7. Пространството не възниква в долния Рай. Така и респирацията на пространството не обяснява пулсациите на тези зони.
(11:5.9) Макар външната зона на силовия център на Рая да е източникът на пространствени енергии, самото пространство не възниква тук. Пространството не е сила, енергия или пред-материя. Респирацията на пространството не се обяснява с пулсациите на тези зони, а редуващите се в тази зона фази на изтичане и постъпване на енергия са синхронизирани с дву-милиардните цикли на разширяване и свиване на пространството.

Точка В. Пространство

Точка 1. Пространството - това е дар на Рая. То е наситено с изначалния пространствен потенциал на Безусловния Абсолют.

(11:7.4) Пространството не е нито субабсолютно условие в рамките на Безусловния Абсолют, нито неговото присъствие, както не е и функция на Крайния. Пространството е дарът на Рая и се смята, че пространството на голямата вселена и всички външни области в действителност е наситено с изначалния пространствен потенциал на Безусловния Абсолют. От мястото, в което се приближава към периферния Рай, това наситено пространство се простира навън, пресича четвъртото космическо ниво и излиза извън пределите на мирозданието, но докъде, ние не знаем.

Точка 2. Нивото на пространството образува елипсовиден пространствен път с понижено съпротивление на движението
(11:7.8) Така нивото на пространството функционира като елипсовидна област на движение, обкръжена от всички страни от относителна неподвижност. Такива съотношения на движение и покой образуват изкривени пространствени пътища на понижено съпротивление на движението, зад които винаги следват космическата сила и възникващата енергия в тяхното вечно въртене около Острова на Рая.

Точка 3. Всичко в космоса е в движенние с изключение на вечния Райски Остров
(12:4.1) Всички единици космическа енергия са въвлечени в първичен кръговрат и изпълняват своето назначение, докато се въртят по всеобща орбита. Вселените на пространството и техните съставящи системи и светове са въртящи се сфери, всички съставляващи ги системи и светове също представляват въртящи се сфери, извършващи безкрайни кръговрати в пространствените нива на главната вселена. В цялата главна вселена няма нищо абсолютно неподвижно, с изключение на самия център на Хавона, вечния Райски Остров, центъра на гравитацията.

Точка 4. Безусловният Абсолют е функционално ограничен от пространството
(12:4.2) Безусловният Абсолют е функционално ограничен от пространството, но ние не можем да кажем нищо определено за неговото отношение към движението. Присъщо ли му е движението? Не знаем. Ние знаем, че движението не е присъщо на пространството; даже движението на самото пространство не произтича от неговата същност. Но ние нямаме определени възгледи за отношението на Безусловния Абсолют към движението. Кой или какво е движещата сила за тези гигантски преобразувания на сила-енергия, извършващи се отвъд пределите на настоящите седем свръхвселени?

Точка 5. Има три теории за произхода на движението в пространството
Що се отнася до произхода на движението, то ние се придържаме към следните възгледи:
(12:4.3) **1.** Ние предполагаме, че Съвместният Извършител инициира движение в пространството.
(12:4.4) **2.** Ако Съвместният Извършител поражда движението на самото пространство, ние сме неспособни да го докажем.
(12:4.5) **3.** Всеобщият Абсолют не поражда изначалното движение, но компенсира и контролира всички напрежения, предизвикани от движение.

Точка 6. Влияние на организаторите на силата на създаването на мъглявините
(12:4.6) Очевидно е, че създаването на тези гигантски дискове на вселените на външното пространство, които понастоящем се намират в процес на звездо-образуване, са функция на организаторите на силата, но тяхната способност да изпълняват такива функции е била най-вероятно осигурена от известно видоизменение на пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

Точка 7. Пространството е реално и съществуват четири типа движения на пространството.
(12:4.7) От гледна точка на човека пространството е нищо - нещо отрицателно; то съществува само по отношение на нещо положително и извън-пространствено. При все това пространството е реално. То съдържа и обуславя движението. То даже се движи. Като цяло движенията на пространството могат да се класифицират по следния начин:
(12:4.8) **1.** Първично движение: респирация на пространството, движението на самото пространство.
(12:4.9) **2.** Вторично движение: противоположно насочено въртене на последователните нива на пространството.
(12:4.10) **3.** Относителни движения: относителни в този смисъл, че се съотнасят с Рая като с опорен пункт. Първичният и вторичният типове движения са абсолютни - това са движения по отношение на неподвижния Рай.
(12:4.11) **4.** Компенсаторно или корелиращо движение: предназначено да координира всички останали типове движения.

Точка 8. Пространството не е безкрайно и не е абсолютно.
(12:5.2) Пространството не е безкрайно, макар че то води своето начало от Рая; не е абсолютно, тъй като е наситено от Безусловния Абсолют. Ние не знаем абсолютните предели на пространството, но ние знаем, че абсолютът на времето е безкрайност.

Точка 9. Пространството е абсолютно пределно. Пространството е свойство на всички материални тела.
(118:3.5) От цялото неабсолютно пространството очевидно е най-близко от всичко до абсолютното. Явно пространството е абсолютно пределно. Действителната трудност в разбирането на пространството на материално ниво се обяснява с това, че докато материалните тела съществуват в пространството, пространството също съществува в същите тези материални тела. Макар че към пространството се отнася много от това, което е абсолютно, това не означава, че пространството е абсолютно.
(118:3.6) По-добре могат да бъдат разбрани пространствените отношения, ако си представим, че, относително казано, пространството в крайна сметка е свойство на всички материални тела. Затова, когато тяло се премества в пространството, то носи в себе си и свойствата на пространството - именно това пространство, което е заключено в такова движещо се тяло, е негова част.

Точка Г. Гравитация
(3:1.7) Всеобщият Властелин потенциално присъства в гравитационните кръгове на Райския Остров във всички части на вселената, по всяко време и в еднаква степен - в съответствие с масата, в зависимост от физическите потребности от неговото присъствие и предвид присъщите на цялото творение свойства, които карат всички неща да се стремят към него и да се заключават в него. Така Първият Източник и Център потенциално присъства в Безусловния Абсолют, вместилището на несътворените вселени на безкрайното бъдеще. По този начин Бог потенциално изпълва със себе си физическите вселени на миналото, настоящето и бъдещето. Той е изконният фундамент на обединението на така нареченото материално творение. Този недуховен потенциал на Божеството периодически се реализира на ни-вата на физическото съществуване благодарение на необяснимата намеса на един от неговите особени изпълнители върху сцената на космическото действие.
(0:4.12) Райският Остров - Раят, неопределен по друг начин, е Абсолютът на управлението на материалната гравитация на Първия Източник и Център. Раят се намира в състояние на покой и е единственият неподвижен обект във вселената на вселените. Райският Остров има място във вселената, но няма положение в пространството. Този вечен Остров е непосредствен източник на физическите вселени - минали, настоящи и бъдещи. Ядрото на вселените, Островът на Светлината е производно на Божеството, но той едва ли е Божество; така и материалните творения - те не са част от Божеството, а едно от следствията.

Точка 1. Гравитация - това са всемогъщите обятия на физическото присъствие на Рая.
(11:8.1) Неизбежното гравитационно притегляне ефективно обхваща всички светове във всички вселени в целия космос. Гравитацията, това са всемогъщите обятия на физическото присъствие на Рая. Гравитацията е всесилната нишка, на която са нанизани блещукащите звезди, сияещите слънца и въртящите се сфери, съставляващи всеобхватното физическо украшение на вечния Бог, Който е всичко, Който всичко изпълва и в Когото се съдържа всичко.

Точка 2. Цялата енергия и маса безгрешно реагира на гравитацията на Рая.
(11:8.2) Центърът и средоточието на абсолютната материална гравитация е Райският Остров, допълван от обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела и уравновесяван от горните и долни резервоари на пространството. Всички известни еманации на долния Рай неизменно и безпогрешно реагират на въздействието на централната гравитация, от която са обхванати безчислените кръгове на елипсовидните пространствени нива на мирозданието. Всеки известен тип космическа реалност описва вековна дъга, стремейки се към кръгообразно движение, към завъртане по огромната елипса.

Точка 3. Връзка на пространството с гравитацията.
(11:8.3) Пространството не реагира на гравитацията, но й служи като противотежест. Без амортизиращата способност на пространството възникващите в него експлозии биха предизвикали сътресение в околните космически тела. Наситеното пространство също оказва такова анти-гравитационо въздействие на физическата или линейна гравитация; пространството действително е способно да неутрализира такова действие на гравитацията, макар и да е неспособно да го забави. Абсолютната гравитация е гравитацията на Рая. Локалната - или линейна - гравитация се отнася към електрическия стадий на енергията или материята; тя действа в пределите на централната, свръх- и външните вселени при всяка съответстваща материализация.

Точка 4. Енергията и материята разкриват три стадии на реакция на гравитацията на Рая.
(11:8.4) Многобройните видове космическа сила, физическата енергия, вселенската енергия, а също и различните материализации разкриват три общи, макар и не строго разграничени, стадии на реакция спрямо гравитацията на Рая:
(11:8.5) **1.** Догравитационни стадии [или Сила]. Това е първата стъпка в процеса на индивидуализацията на пространствения потенциал в доенергийните видове космическа сила. Този стадий съответства на понятието за изначалния силов заряд на пространството, понякога наричан чиста енергия или сегрегата.
(11:8.6) **2.** Гравитационни стадии [или Енергия]. Тази модификация на силовия заряд на пространството се създава от Райските организатори на силата. Тя свидетелства за появата на енергийни системи, реагиращи на въздействието на гравитацията на Рая. Тази възникваща енергия първоначално е неутрална, но претърпявайки поредица трансформации, започва да проявява така наричаните отрицателни и положителни свойства. Тези стадии ние наричаме ултимата.
(11:8.7) **3.** Пост-гравитационни стадии [или Енергия на Вселената]. На тези стадии енергия-материята започва да се подчинява на линейната гравитация. В централната вселена такива физически системи са троичните организации, известни като триата - свръхмощни системи, които са изходни по отношение на пространствено-времевите творения. Физическите системи на свръх-вселените се формират от Управляващите Вселенската Енергия и техните партньори. Тези материални организации се отличават от двойствения строеж и са известни като гравита. Обкръжаващите Хавона черни гравитационни тела не са нито триата, нито гравита, а силата на тяхното притегляне разкрива и двата типа физическа гравитация - линейна и абсолютна.

Точка 5. Пространственият потенциал не взаимодейства с никакъв вид гравитация. Той е пространственото на Безусловния Абсолют.
(11:8.8) Пространственият потенциал не взаимодейства с никакъв вид гравитация. Този изначален дар на Рая не е действително ниво на реалността; той предшества всички относителни функционални недуховни реалности - всички проявления на сила-енергия, а също и на образуванията от енергия и материя. Пространственият потенциал е термин, който трудно може да бъде дефиниран. Той не означава нещо, предшестващо пространството; неговото значение трябва да предава идеята за потенциалните възможности, съществуващи в самото пространство. В общи линии той може да бъде осмислен като включващ всички тези абсолютни въздействия и потенциали, които излизат от Рая и съставляват пространственото присъствие на Безусловния Абсолют.

Точка 6. Връзка на Безусловният Абсолют с Рая. Защо гравитацията винаги действа в плоскост, перпендикулярна на масата.
(11:8.9) Раят е абсолютният източник и вечен център на цялата енергия и цялото вещество във вселената на вселените. Безусловният Абсолют разкрива, регулира и обхваща всичко това, на което Раят е източник и първопричина. Всеобщото присъствие на Безусловния Абсолют представлява еквивалентна концепция за потенциалната безкрайност на гравитационния обхват - еластична напрегнатост на присъствието на Рая. Тази представа ни помага да осъзнаем факта, че всичко се привлича към центъра, към Рая. Даденият пример е приблизителен, но полезен. Той също така обяснява защо гравитацията винаги действа предимно в плоскост, перпендикулярна на масата - това свидетелства за различията в размерите на Рая и обкръжаващите го творения.

Точка 7. Всеобщия Баща проявява себе си чрез четири контура абсолютна гравитация на вселената.
(12:3.1) Всички без изключение видове сила-енергия - материална, умствена или духовна, се подчиняват на този обхват, на тези всеобщи присъствия, които ние наричаме гравитация. Личността също се подчинява на гравитацията - на особения кръг на Отеца; но независимо от специфичната принадлежност на този кръг на Отеца той не се изключва от останалите кръгове; Всеобщият Баща е безкраен и се проявява чрез всичките четири кръга на абсолютна гравитация в главната вселена:
(12:3.2) **1.** Гравитацията на Личността на Всеобщия Баща.
(12:3.3) **2.** Гравитацията на Духа на Вечния Син.
(12:3.4) **3.** Гравитацията на Разума на Съвместния Извършител.
(12:3.5) **4.** Космическата Гравитация на Райския Остров.

Точка 8. В настоящия момент организираните вселени използват под 5% от активното действие на абсолютния гравитационен обхват на Рая.
(12:3.8) Оценявайки общите потенциални възможности на физическата гравитация на цялата голяма вселена, членовете на групата внимателно сравняват своите резултати с общата величина на активно присъствие на абсолютна гравитация. Тези изчисления показват, че съвкупното гравитационно въздействие

в голямата вселена съставлява съвсем малка част от предполагаемото въздействие на гравитацията на Рая, изчислено въз основа на реакцията спрямо гравитацията от страна на основните физически единици вселенска материя. Изследователите правят изумителния извод, че централната вселена и обкръжаващите я седем свръхвселени понастоящем използват под 5% от активното действие на абсолютния гравитационен обхват на Рая. С други думи, в настоящия момент около деветдесет и пет процента от активното въздействие на космическата гравитация на Райския Остров, изчислено въз основа на тази теория за съвкупността, контролира материалните системи, намиращи се отвъд пределите на съществуващите понастоящем организирани вселени. Всички тези изчисления се отнасят към абсолютната гравитация; линейната гравитация се проявява при взаимодействие и за нейното изчисляване е необходимо да се знае фактическата величина на гравитацията на Рая.

Точка 9. Природа и функция на Гравитационните Посланици.
(31:2.2) Родината на Гравитационните Посланици е Сферата на Божеството, а самите те са видоизменени и персонализирани Настройчици. Но никой от членовете на нашата уверска група не би се нает да обясни природата на някого от тези посланици. Ние знаем, че те представляват високо-личностни същества, че са божествени, разумни и трогателно отзивчиви, но не разбираме техния начин за пресичане на пространството без загуба на време. Очевидно те са способни да използват всички видове енергии, кръгове и даже гравитация. Завършилите смъртния корпус не могат да пренебрегват времето и пространството, но в тяхно обкръжение и подчинение се намират практически безкрайни духовни личности, на които са подвластни времето и пространството. Макар че ние наричаме Гравитационните Посланици личности, в действителност те са свръх-духовни същества, неограничени и безбрежни личности. В сравнение с Единичните Посланици това е съвършено друга категория личности.
(31:2.3) Гравитационните Посланици могат да бъдат прикрепвани към отряда завършили в неограничени количества, но само един посланик - оглавяващият своите другари, бива приеман в Корпуса на Смъртните Завършили. При все това подчинени са му 999 посланика и в случай на необходимост той може да свиква всякакъв по численост резервен контингент от своята категория.

Точка 10. Определение на линейната гравитация.
(42:11.5) Реакцията на линейната гравитация е количествена мярка за недуховната енергия. Цялата маса - организираната енергия, се подчинява на тази власт, с изключение на това въздействие, което оказват на нея движението и разумът. Линейната гравитация е свързващата сила с късообхватно действие на макрокосмоса, така както силите на вътрешно-атомните връзки са сили на близко-обхватното действие на микрокосмоса. Материализираната физическа енергия, организирана под формата на така наречената материя, не може да пресича пространството, без да окаже влияние върху реакцията на линейната гравитация. Макар такава реакция да е право пропорционална на масата, тя дотолкова се изменя под влиянието на пространството, че изразяването на окончателния резултат като обратен на квадрата на разстоянието не е повече от приблизителен. В крайна сметка пространството покорява линейната гравитация поради присъствието в него на анти-гравитационни влияния на многобройните свръхматериални сили, неутрализиращи гравитационното въздействие и всички реакции спрямо него.